

A mezőgazdaság, a feldolgozóipar és az értékesítési lánc hazai kiépítésének sorsdöntő stratégiája – avagy – megoldás a nyugati pénzügyi elit EU-n keresztüli nyomásgyakorlására a magyar élelmiszer-ellátás biztonságának jegyében

Müller Andor¹

Összefoglalás

Mivel Magyarországon számottevő nyersanyagaink nincsenek, a kitörési pontot a korábbi autóiipari beruházásokon túl a felérékelődött mezőgazdaság nyújthatja, melyben Magyarország hagyományosan jól szerepelt korábban, mint Európa éléskamrája. Bár a globalista pénzügyi elit a mezőgazdaságra is rá kívánja tenni a kezét, és ezzel teljes mértékben kiszolgáltatottá akarnak minket tenni, hogy élelmiszer-függőségünk okán végleg behódoljunk és mindenben engedelmesskedjünk, ezt nem tehetjük, ellenkezőleg, ésszerű fejlesztéseket kell végrehajtanunk, hogy ne függjünk a külföldi élelmiszer-behozattól. Fókuszban az élelmiszer-ellátási biztonság.

Mit tehet Magyarország, ha az Európai Bíróságon keresztül politikailag zsarolnak minket, és például az illegális migránsokat nem kívánjuk beengedni és az elmarasztaló kereset körülbelül 72-szeresét rótták ki Magyarországra (a nonszensz büntetés végül 200 millió euró és 1 millió euró per nap), és közben jogos pénzeket nem kapunk meg (még a COVID utáni helyreállítási alapból sem).

Lehetséges többféle megoldás is. Például a magyar Alkotmánybíróság is megállapíthatja, hogy az EU jogkör-túlterjeszkedéssel élt, és visszaélt hatalmával. Erre persze mondhatja az a hatalmával visszaélő EU-s Bíróság/Bizottság/Parlament, hogy ez őket nem érdekli, nem kapunk többé pénzt és még mi fizessünk, vagy levonják az amúgy visszatartott összegekből. De most ne jöj a lehetőségekről beszéljünk, hanem hosszútávú gazdasági lehetőségekről.

Így úgynevezett „nettó befizetők” lettünk, vagyis, bár a magyar GDP elmarad az EU-átlagtól, mégsem kapunk az EU-tól fejlesztési pénzeket, holott a rendszerváltáskor a piacainkat megkapták, a mezőgazdaságot, feldolgozóipart, egyéb iparágakat olcsón – a fejlesztés reményében a magyar államtól – megkaphatták, de ők ezeket bezárták és saját exportáruikkal tarolták le Magyarországot. Így teljes mértékben elmarad a kompenzáció és a fejlődés bármely útja, hiszen Trianonban gondoskodtak arról, hogy minden kitörési pontunktól, lehetőségeinktől megfosssanak; 1920-ban az addig felhalmozott értékeinktől, bányáinktól, iparunktól stb. „szabadítottak meg” nem is beszélve a földterületek 2/3-áról, majd az 1989/1990-es rendszerváltás környékén és utána attól a mezőgazdasági- feldolgozó- könnyű- és nehéz-iparunktól, amit a kommunista szovjet időkben – az úgynevezett létezett szocializmusban – felépítettünk. A gyárbezárások és

¹ NJE Gazdaságföldrajzi és Településmarketing Központ munkatársa

gyárlerombolások (nehogy valaki újra termeljen és fejlessze) egyértelműen jelezték, hogy itt nem csak arról van szó, hogy bizonyos dolgokat nem lehet rentábilisan termelni – mint amire sokszor hivatkoztak –, hanem sokkal inkább arról, hogy a magyar piacot akarták megszerezni, és bejáratott külföldi termelési láncokat alkalmazták a magyar vásárlókra, sokszor a gyengébb minőséget „reánk sózva”. Tisztességtelen eljárásokkal, trükkökkel igazi verseny nélküli monopóliumhelyzetet hoztak létre Magyarországon, és ennek következtében mesterségesen lent tartották az életszínvonalat, mivel a mezőgazdaságot és az ipart leépítették, és közben globalista szervezetek hitelekkel tömték Magyarországot, még nagyobb függőséget okozva, és így a kamatokon keresztül is pénzszivattyúnak használva Magyarországot.

A know-howra alapozó FDI-ok (*Foreign Direct Investment* – külföldi közvetlen tőke-befektetések) és a keleti nyitás politikája a 2010-es évek elejétől azonban mára megfontolandó helyzetet teremtett az elmúlt közel másfél évtizedben. Kezdünk gazdaságilag talpra állni. Vagy jobban mondva kezdtünk volna, ha nem jön közbe a COVID, és főként a háború, a szankciók, a nagy mértékű infláció és az EU ellenséges fellépése (a jogos források ki nem fizetésével lassult a gazdasági növekedés, a spekulánsok pedig rájátszottak a forint gyengülésére).

Mindenki tudja a rendszerváltás előtről, hogy Magyarország a lakosságának legalább kétszeresét képes lenne ellátni a mezőgazdaságával (bőven termeltünk exportra, most viszont az élelmiszerrel keresztül veszik el a pénzünket a külföldi – főként nyugati – tulajdonú élelmiszerláncok, boltláncok), és a világ trendjei is abba az irányba mennek, hogy a mezőgazdaság viszonylagos fontosságát a termelésben, és egyáltalában az emberi létbiztonságban. Láthatjuk, hogy a jó minőségű termőföld értéke mennyire felértékelődött, és a nagy befektetők is rájöttek, hogy a mezőgazdaságban óriási potenciál van.

Erről, és ennek hatásairól már írtam korábban (Müller 2023/6²), melynek már a címe is jól elmagyarázza, hogy mivel van a probléma: „Gazdasági érdekérvényesítés az EU-n keresztül: birodalmi törekvések a tagállamok kárára, avagy vélemények és értékelés egy konkrét ügyből kibontva (az úgynevezett „gabonaválság” 2023. szeptember közepétől)”. A mezőgazdasággal vissza is lehet élni, kiszolgáltatott állapotba kerülhetnek olyan népek és országok, akiknek az érdekérvényesítése kevésbé erős, és lemondanak az átgondolt mezőgazdasági fejlesztésekről. Vannak ugyanis olyan befektetők, akiket csak a profit érdekel, kihasználják, kimerítik megvásárolható területeket, és ha hagyják nekik, akkor génmanipulált élelmiszerek és erős vegyszerkezelés mellett jóval nagyobb terméshozammal számolhatnak, dömping áruikkal pedig képletesen szólva megfojtják a többi gazdát, ellehetetlenítik a gazdák megélhetését, ha ennek megakadályozására a kormányok nem hajlandóak. Az pedig, hogy az EU meg akarják vonni a földalapú támogatásokat, azt jelenti, hogy minél hamarabb fel kívánják venni Ukrajnát az EU-ba, és ennek készítik elő a terepet. Magyarországnak tehát saját élelmiszerbiztonsága érdekében lépnie kell ezen a területen is.

A növénytermesztésre épülő állattenyésztés (fenntartható körforgásos rendszerben), és mindkettőnek a feldolgozóiparra illetve értékesítése az a lehetőség, ami erős és ki nem használt potenciállal rendelkezik Magyarországon. A feladat ezek állami elősegítése (például alacsony kamatozású nagy összegű hitelek egy konkrét stratégia mentén), és ennél is fontosabb a lakosság patriotizmusának erősítése, a lehetőleg 100%-ban hazai előállítású és feldolgozású termékek preferálása a vevők részéről (mint például Franciaországban, Olaszországban). Ki lehetne kerülni a külföldi termelési, feldolgozó és értékesítési láncokat, mely utóbbi nemzetközi boltok

² https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2023-4/06_Muller.pdf (Letöltés: 2024-11-12)

extraprofitjuk által lefölözik a magyarok pénztárcáját, háttérországaik politikusai pedig nem éppen barátságos döntéseket hoznak irányunkba.

Ezt csak úgy lehet megoldani, ha tudatosítunk, jó minőséget állítunk elő, megfizethető áron, és ehhez kapcsolódóan eleinte mindenféle marketing-stratégiával kiállunk a hazai termelés mellett. A fenntarthatóságot is az szolgálja, ha minél közelebb termelik, tenyésztik és dolgozzák fel az általunk elfogyasztott élelmiszert.

A fenntarthatóságot és az ökológiai lábnyom csökkentését az biztosan nem szolgálja, ha a Föld másik feléről exportálunk mindenfélét, például szinte ismeretlen növényeket, vagy olyasmiket, amiket mi is elő tudnánk állítani. Ez utóbbi nem csak nem fenntartható, de egy felelősségteljesen, gyermekei jövőjéért aggódó szülő joggal tart felháborítónak.

Fenntarthatósági szempontból érthetetlen, hogy miért állt át a legtöbb nagy élelmiszerlánc más országok termékeire, miközben a zöld gondolattal, és az egymással való törődéssel kampányoknak marketing-szlogenjeikben? Valóban kínai fokhagymára vagy indiai szőlőre van szükség Magyarországon? A tudatos nevelésnek és „edukálásnak” az idényjellegű termékek megismeretetésére is vonatkoznia kell. Az áraknak, árképzésnek racionálissá kellene válniuk (megfizethető, középarányos, a termelőtől a vevőig mindenki jól járjon, ne csak a kereskedőláncok), mert a külföldi cégek alacsony árakkal először lenyomják a hazaiakat, megfojtják őket hosszútávon (mind a termelésben, mind a feldolgozásban, mind az árusításban), majd mintha egymással hallgatólagosan megegyeznének, a magyar átlagpolgár fizetheti az extraprofitot, a – reális – átlagbér általi elviselhetőség határáig emelve az árakat. Így él sok magyar család hónapról hónapra.

Tudatosan és tudatosítva: a teljes termelési, feldolgozó és értékesítési láncot ki kell építeni Magyarországon, és ezt ma már csak a megmaradt magyar termelők, feldolgozók és értékesítők közreműködésével és kapacitásbővítéseikkel a magyar állami képes meglépni.

Vissza kel vennünk saját mezőgazdaságunkat. Jól látszik, hogy az ipari termelést a „nyugat” kiszervezte (többek között Kínába és Indiába), és emiatt most a fejlődő gazdaságokat szankcionálják a globalista pénzügyi elit utasítására, mert a nyugat gazdaságilag lemaradt, és így próbálják lassítani Kínát és ideig-óráig felszínen maradni (mellette sajnos a katonai nyomásgyakorlástól sem rettennek vissza proxy és direkt formákban egyaránt). A szolgáltatóipar pedig túl lett becsülve és lufinak bizonyult. Az igazi érték mára az, amit a mezőgazdaság tud nyújtani. Leegyszerűsítve, az lett a legfontosabb, ami az emberi élethez nélkülözhetetlen. Nem hiába fektetnek be óriásvállalatok és eszközkézelők az élelmiszeripar különböző szegmenseibe, még a mûhúsba és a génmanipulált terményekbe is.

Jól látható az is, hogy az élelmiszerek rohamosan drágulnak, ugyanis extraprofitot zsebelnek be az elárusítóláncok és az általuk preferált feldolgozóipari szereplők (az összefonódások nem a véletlen művei), miközben a globalista „pénzügyi elit” az olcsó felvásárlási árakkal és az adminisztratív, illetve egyéb eszközökkel – például az EU-n keresztül a támogatások megvonásával – a termelőket lenyomja, hogy földjeiket megszerezhesse. Figyeljünk oda arra, hogy a mezőgazdaság válik korunkban egy olyan szegmensé, ahol a munkával megkeresett bérünket a globalista „pénzügyi elit” elszívja (ez korábban a petrodollár volt, valamint a háborúk). Korábban a pénz-elszívási eszközök a fosszilis nyersanyagok voltak (és még most is az), hiszen mesterségesen voltak magasak a petrodollár alapú fosszilllis termékek, majd az áramot is mesterségesen a tőzsdéken hozzárendelték, hozzákapcsolták ezekhez az árazás folytán.

Tehát ismételjük: Vissza kel vennünk saját mezőgazdaságunkat, különben az egyetlen stabil adottságunkat is elveszik tőlünk. A fejlesztés első lépéseinek egyszerre kell megtörténniük a biztonság érdekében: öntözőcsatornák a klímaváltozás okán, feldolgozóipari kapacitásfejlesztések és minőségfejlesztés, valamint hathatós állami közreműködéssel és szerződésekkel humánus, azaz a minimálbérhez mérten kínáló elárusítóláncok megszervezésével. Mindezt szuverén módon lépésről lépésre – de egyszerre mind a 3 területen –, kiegészítve a patrióta edukációval (iskolai oktatástól a reklámokig), és így a kereslet is ezekre az elárusítóláncokra fog áthelyeződni, amikért verseny alakul ki, a sok kicsi sokra megy alapon.

Elsősorban a belső igény kielégítése a cél, humánus áron és jó minőségben, és ha ez már be van járva, akkor, a felfuttatott magyar ellátási lánc már életképes lesz a külföldiekkel való versenyben is. A zöld átállás okán azonban a külföldi nagyobb karbonlábnyomú áruk forgalmazása nem kell, hogy preferált legyen (nem is beszélve a közlekedési erőforrás-pazarlásról, vagy a közlekedési balesetekről).

A nyugatnak ez nyilván nem tetszik, hiába felel ez meg saját zöld elveiknek is, de a rendszer-váltást követően piacainkat elvették, gyárainkat bezárták, ami megmaradt, ott az olcsó magyar munkaerőn keresztül szegénységben tartják az embereket, kompenzációt pedig nem fizetnek az EU-n keresztül, a forrásokat ugyanis így-vagy úgy, de visszatartják. Jogállamisági védőintézkedéseket pedig az emberi humánusra hivatkozva mi is tudunk hozni, akár a mezőgazdaság teljes ellátási láncán keresztül, a termelésben, a feldolgozóiparban és a kereskedelmi láncok szintjén is érvényesítve.

Miért kellene lemondanunk a jó minőségű magyar tejtermékekről (sokszor német, szlovák, lengyel), húsról (sokszor spanyol, román), zöldségekről (olasz, török, kínai), gyümölcsökről (olasz, spanyol, és szinte bárhol a világból), gabonáról (ukrán) stb.?

Az úgynevezett „déli gyümölcsök” téli fogyasztása bár egzotikus és akár indokolt is lehet, ám nagymértékű kiváltása az „elrakott” hazai kompótokkal kiváltható (akár házi készítésű, akár a konzervipar felfuttatásával), nagyban hozzájárulva ezzel az ökológiai lábnyom csökkentéséhez és fenntarthatósághoz. A magyar zöldségek és gyümölcsök elraktározhatók télire, amihez állami marketink, tudatosítás, „edukáció” szükséges (minden adekvát, célszerűen hasznos minisztérium és kormányzati szerv bevonásával) a manapság divatos fenntarthatóság jegyében, hiszen bolygónkat csupán kölcsönkaptuk a következő generációktól, nemzedékektől.

A „nyugati” nyomásgyakorlók idővel nem tudnak majd importálni a külföldi áruházláncoknak extraprofitot biztosító német, francia, holland, román, spanyol, olasz, lengyel, stb. árukat, és a globalista politikusoknak késznek kell mutatkozniuk más gazdasági és politikai területeken a nyomásgyakorlás feladására (például az illegális migráció, LMBTQ+, háborús kérdések), hogy az elvesztett piacokat legalább részben visszaszerezzék a nyugati befektetők (Aldi, Lidl, Spar, Auchan, Penny, Tesco, stb.).

Ez a típusú nyomásgyakorlás Magyarország részéről arányos, és versenyalapú. Ha ez nem járható út, akkor egyszerűbb arányos karbonlábnyom-adó kivetése a távoli élelmiszerekre (kivéve a téli hónapokban, és olyan áruk esetében, amikor ez kontraproduktív lenne), amit a magyar élelmiszer teljes láncára kell felhasználni, valamint az extra-profitadó nagyobb mértékű kivetése magukra az élelmiszerelárusító hálózatokra, és idővel maguktól visszaáll a kisboltok rendszere (húsbolt/hentes, zöldséges, pék, tejbár stb.) ami korábban is jó minőséget biztosított, a nagy bevásárlóközpontok megjelenése előtt.

Ezzel a törekvéssel szembe menni a „nyugati globalista elitnek” nem fogja megéri, ha azt konzekvensen és hatékonyan végig visszük. Zsarolás helyett inkább engedniük kellene más téren, ha nem akarnak kivonulni az élelmiszert érintő magyar gazdasági szegmensből. Évek óta anyagi fenyegetnek, de egy bizonyos ponton túl nekik is fájni fog. Csakhogy már láttunk olyat, hogy a progresszív bal-liberális globalisták a saját érdekeik ellenében ideológiai okok mentén döntenek, és mindent bevetve le akarna gyűrni valakit/valakiket.

A végén Magyarországnak, mint a racionalitás és értéktisztelet még megmaradt szigetének megbízható partnerekre lesz szüksége (pragmatikus, win-win szituációkban érdekelt üzleti partnerekre). Ennek pontos logisztikáját és hosszútávú stratégiáját pedig minél korábban el kell kezdeni kiépíteni profi szakemberek segítségével.

A nemzeti túlélés egyik előfeltétele Magyarország teljes mezőgazdasági önellátása fenntartható módon, minél jobb – de legalább közepes – szinten és megfizethető áron. Ehhez a lakosság hozzájárulása, közreműködése szükséges, melyet a megfelelő médiafelületeken keresztüli edukációval lehet elérni.

Pozitív fejlemény, hogy elkezdődtek az állami, agrárminisztériumi támogatások, és megkezdődtek a pályázati kiírások. Bidló Gábor mezőgazdasági szakember (a Budagabona Kft. ügyvezető igazgatója, agrármérnök és nemzetközi marketing szaküzemgazdász) mondta (Napindító, Hír Tv, 2024-07-24³):

„Ez a most aktuálissá vált pályázat ez az idei évre meghirdetett agrárminisztériumi pályázatok sorába illeszkedik és azért is volt ez fontos, mert már az év elején, amikor az idei program gyakorlatilag nyilvánosságra került, akkor ahogyan Feldman Zsolt államtitkár úr mondta, ez a pályázat lesz az, ahol meg tudjuk azt valósítani, hogy hozzáadott érték legyen a magyar termékekben, hogy gyakorlatilag ne alapanyag legyen, hanem minél magasabb értékű termékek kerüljenek értékesítésre. Ez a belföldi piacon is fontos, de ennek külön szempontja az, hogy az export célú fejlesztés lehetővé váljon, és gyakorlatilag ez a pályázat ez most megnyílt ebben a hónap [2024 július] közepén, és körülbelül még egy hónapunk van arra, hogy a pályázatokat a pályázók beadják. Két részből áll ez az ÉLIP-nek rövidített, tehát élelmiszeripari és egyéb feldolgozóipari üzemek számára megnyílt pályázat.⁴ Az első kör, amiről most van szó, ez a kis- és középvállalkozásoknak van meghirdetve, és ennek a kerete 50 milliárd forint. Ez egy nagyon nagy összeg, az elmúlt években ekkora összeg ennek a régióknak nem, vagy ennek a társaságnak nem volt. Az az elszólás meg annak szólt az a régiós a kifejezés, hogy gyakorlatilag ebben most az ország minden vállalkozása pályázhat, tehát nincs olyan megkötés, hogy budapesti vagy Pest megyei cégek ne pályázhassanak. Ami a pályázaton belül egy nagyon fontos és kiemelt szempont, hogy itt az energiatakarékosságra és az energiahatékonysági beruházásokra irányul a pályázatnak a nagy része, de úgy, hogy az elavult gépeket és az elavult berendezéseket újakra lehet cserélni. Amit a pályázatok esetében sokszor kérdeznek, hogy: „na jó, de akkor mi ennek az előnye?” Hát az az előnye, hogy egy-egy cég 200 millió forintig kaphat támogatást ebben a keretben, de maga a beruházási összeg az 400 millió forint lehet, amire a cég pályázhat, és ezt úgy hívják, hogy 50 százalékos támogatás-intenzitás, ami bizonyos külön

³ <https://www.youtube.com/watch?v=NTXXoB6QEsY> (Letöltés: 2024-07-25)

⁴ <https://szechenyipalyazat.hu/elelmiszeripari-palyazat-elip/> (Letöltés: 2024-08-05), https://www.goodwillconsulting.hu/2024/02/12/feldolgozoipari-uzemek-fejlesztese/?gad_source=1&qclid=Cj0KCQjw8MG1BhCoARIsAHxSiQnIXfBfLVL5LMjeSNhVYT-jfP2A7Ob6PgsZ2_G6sLG1EOSpeEolxsOQaAhM_EALw_wcB (Letöltés: 2024-08-05) <https://archive.palyazat.gov.hu/vp3-421-422-2-21-lelmiszeripari-zemek-komplex-fejlesztse-1> (Letöltés: 2024-08-05) <https://palyaz.hu/elelmiszeripari-uzemek-fejlesztese/> (Letöltés: 2024-08-05)

alpontokba rendelt feltételek teljesülése esetén akár 65 százalék is lehet, tehát ez kifejezetten ezt a célt szolgálja most.”⁵

Ez tehát a hazai KKV-kra vonatkozik, méghozzá az általunk korábban említett termelő-feldolgozó-árusító/viszonteladói lánc középső elemére. Ez tehát az élelmiszerfeldolgozást jelenti, és ha ez kialakul, akkor a hazai feldolgozóipar versenyképesebb lehet a külföldről behozott tejtermékek, húskészítmények, zöldség és/vagy gyümölcskészítmények, a méz és méz alapú készítmények, sütemények, cukorkészítmények, stb. területén. A KKV-k azonban csak kisebb mennyiség előállítására alkalmasak, és inkább helyi – háztáji jellegű – árusításra, vagy nagyon exkluzív eladásra készülnek.

A nagyobb mennyiségű élelmiszeripari felzárkóztatásra azonban már a nagyobb volumenű, kapacitású üzemek az alkalmasabbak. Ők lehetnek a nagy élelmiszerláncok polcain és hűtőiben a külföldi termékek kihívói. Ez már komoly népesség-ellátási biztonságot is jelenthet az élelmiszerek területén. Bidló Gábor a következőképpen érvelt (Napindító, Hír Tv, 2024-07-24⁶):

„Ez leginkább abban [segít a mezőgazdaságra épülő cégeknek], hogy az exportpiacokra ugye el tudnak majd jutni azok a termékek, amik ennek a keretében egy magasabb értékű terméket előállítanak. Azt láttuk az elmúlt években és a következő évekre is erre kell felkészülnünk, hogy azok az alapanyagok, amiket Magyarországon megtermelünk: a búza, kukorica, napraforgó, repcemag elsősorban, kisebb mértékben az árpa – ezek a szántóföldi növénytermesztés termékei. Ezek mindig alapanyagként használva hagyták el az országot, tehát úgy kerültek exportálásra jószerezve, ahogy megtermeltük. Ez a pályázat, ez ahhoz nyújt lehetőséget, hogy ebből ne alapanyag legyen, hanem növényolaj legyen, vagy liszt legyen, vagy adott esetben etanol vagy bioenergia, izocukor⁷, egyéb olyan termékek, ami további feldolgozási kapacitás lekötést jelent az országban. Ezeknek a termékeknek az értéke önmagában nagyobb. Ez munkahelyet is jelent az országban, illetve ami nagyon fontos, hogy az a igénylői kör, aki ebbe a támogatásba be tud lépni, az akár a legkisebbtől is lehet. Tehát ez a mostani 1. fázis ez gyakorlatilag nem azt mondja, hogy 200 millió forintnyi támogatást kell kérni, hanem azt mondja, hogy lehet kérni. Tehát, hogy a legegyszerűbb, hogyha valaki otthon egy sajt készítő műhelyt szeretne elkészíteni, hogy akár – kevésbé a szarvasmarha tejet –, de mondjuk egy különleges tejet, kecsketejet vagy juhtejet feldolgozzon és juhsajtot készítsen, ahhoz neki nem kell több százmillió forintot kérnie, de igényelhet akár egy-két millió forintot is, hogy ezt a beruházását elindítsa. A 2. kör mert azért arról is beszélni kell, az meg majd a nagyobb üzemeknek lesz, ott 200 millió forint a minimum összeg amit lehet kérni, és 5 milliárd forint a plafon. Tehát az látszik hogy az egy egészen más feldolgozó körnek lesz, és ez nem csak a szántóföldi növénytermesztéseikre érvényes, hanem érvényes a borászatra, amit ma reggel olvastam, hogy a borászatok fejlesztésének és a magyar bor piacosításának egy nagyon jó lehetősége, hogy egy magasabb polcra helyezzük – szó szoros értelmében – és ne a legalsó polcon keressük a magyar bort az áruházakban, de vonatkozik olyan egyéb – bármilyen – mezőgazdasági termékből készült termékekre, ami a korábbi években nem tudott adott esetben külpiacon kerülni.”⁸

Nagyon fontos azonban, hogy egy gazdasági érdekszférába tartozó feldolgozóipari és elárusító-láncok akkor sem fogják beengedni ezeket a termékeket, ha azok versenyképesek, hiszen sokszor a sajátmárkás készítményeik jobban megérik nekik. Ezért nélkülözhetetlen már kezdetektől a magyar elárusító helyek láncszerű létrehozatala is, elsősorban Magyarországon, majd pedig idővel esetleg terjeszkedve. A belső piac ellátásbiztonsága kell, hogy az elsődleges legyen (jó minőségben és megfizethető középáron), nehogy úgy járjunk, hogy a külföldi alacsonyabb

⁵ <https://www.youtube.com/watch?v=NTXXoB6QEsY> (Letöltés: 2024-07-25)

⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=NTXXoB6QEsY> (Letöltés: 2024-07-25)

⁷ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Izocukor> (Letöltés: 2024-07-25)

⁸ <https://www.youtube.com/watch?v=NTXXoB6QEsY> (Letöltés: 2024-07-25)

minőséget árulják továbbra is itthon a külföldi üzletláncok (tisztelet a kivételnek) és a magas minőségű magyar termékek pedig elsősorban külföldre menjenek a nagyobb haszon érdekében.

Az utóbbi időben megszerzett, immár hagyományos piacainkat is jó lenne megtartani, közben pedig felfejleszteni az élelmiszeripari feldolgozóiparunkat. Azonban jó minőségű ételt csak jó alapanyagból lehet előállítani az élelmiszerfeldolgozásban. Bidló Gábor így folytatta:

„Gyakorlatilag az elmúlt években a magyar gabona-exportnak a 60 százaléka ment Olaszországba, tehát ez azt jelenti, hogyha onnan mi [kiszorulunk] azt a piacot mi elveszítjük, akkor azt pótolni csak tengerentúlra lehet. Tengerentúlra meg eljutni az önmagában egy 20-30 Euroval többre kerül tonnánként. Az a piac az sokkal jobban kitett mindenféle versenyhelyzetnek, és még ráadásul vannak olyan egyéb szabályozások – akár egy növényegészségügyi szabályozás –, ami például nem engedi meg, hogy oda eljussunk. [...] Kína esetében nagyon „ott van” a piac, és azt gondolnánk, hogy oda könnyű bejutni, de hogyha nincsen állami engedély arra, hogy egy adott ország adott terméke oda bekerülhessen, akkor esélye nincs, nem is érdemes próbálkozni, és sokkal szigorúbban szabályozott ott is az import, mind az árakban, mind a származási országban, szállítási útvonalakban, mint a világ jelentős részein. Ezért is fontos nekünk az, hogy ne kelljen messzebbre mennünk, hanem ha lehet, akkor maradjunk Európai Unió belüli piacokon [inkább a feldolgozás irányába – mondta a műsorvezető]. Igen, ez egy komoly munka lesz, hogy bejussunk olyan védett piacokra, mint akár az osztrák piac tejtermékekkel – csak most mondtam valamit – vagy mézzel vagy akár a liszttel. Valószínűleg a kommersz lisztekkel nem tudunk bejutni és most jön a következő lépés, hogy akkor mik lehetnek azok a termékek, amivel tovább tudunk lépni. Indul a biotermelés, indul a regeneratív mezőgazdaság, mint következő nagy témakör lehetőség, amelyekkel, ha a nyomon-követést, a származási dokumentációt oda tudjuk tenni és oda tudjuk tenni a termelőnek az arcát idézőjelbe is, vagy akár konkrétan is, hogy igen, ez az én földemen termett, itt öröltük meg, itt csomagoltuk be, ez a búza vagy liszt, amit én ajánlok Neked, vagy akár napraforgó olaj, akkor annak lehet egy piaci szerepe. Az, hogy egy kommersz árut oda vigyünk, azt nem tartom valószínűnek.”⁹

Azt azért figyelembe kell vennünk, hogy olyan országokban, ahol a saját országbeli termelőfeldolgozó képe virít a hús/sajt/stb. mellett, az inkább bizalomgerjesztő, mintha egy külföldi országból teszi ezt meg egy idegen nevű bárki – kivéve, ha már eleve híres és márkanéve van –, ugyanis, mint a mondás tartja: „Messziről jött ember azt mond, amit akar”, azaz mondhat az bármit, nem tartják megbízhatónak.

Olyan esetekben, mint a Kínába irányuló magyar gabonaexport lehetősége, kontraproduktív lehet például a kínai fokhagyma magyarországi behozatalának tiltása, de ehhez képest is elsődleges fontosságú hosszabb távon a karbon-lábnyom jelentősége, nem is beszélve arról, hogy a makói fokhagyma kitűnő minőségű és itt van helyben, ha valakinek pedig gabonára van szüksége egy távoli országban, az akkor is megveszi, ha belátja, hogy elégséges termés esetén a magyarországi fokhagyma-termelés ki tudja elégíteni a magyar igényeket. Persze más az a helyzet, ha valamilyen természeti katasztrófa vagy egyéb okok miatt Magyarországon nem elég a megtermelt mennyiség, vagy egyszerűen a területarányos kalkulált terméshozam.

Természetesen a magyar-kínai kereskedelmi viszony és a befektetések hozhatnak, előállíthatnak olyan valamit-valamiért helyzetet, mely politikai és gazdasági szempontból felülírja a magyar mezőgazdasági és hosszútávú klíma-célokat, de ilyenkor a két partner józan eszére és hosszútávú közös érdekére apellálva meg lehetne állapodni egy win-win helyzetben, és Magyarországon továbbra is magyar fokhagymát ennénk, a felesleges karbonlábnyomok halmozása nélkül, a kínaiak pedig másban találhatnák meg a számításukat (ruhák, elektromos cikkek, stb.).

⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=NTXXoB6QE5Y> (Letöltés: 2024-07-25)

Habár igaz az, hogy figyelniük kell az exportlehetőségeket, hiszen nem mindegy, hogy hogyan fest a külkereskedelmi mérlegünk, elsődlegesnek akkor is a hazai ellátás-biztonságot kell tartanunk. Minden más csak ez után jöhet. Ez sok más szektorban másként is lehetséges, de a mára ismét felértékelődött élelmiszer-előállításban és ennek termelési-feldolgozó és árusítási láncában nem. Ez az egyetlen biztos háttérünk maradt – minden mást agyonmanipulálnak a pénzpiacok urai.

Örvendetes hír volt, hogy Nagy István agrárminiszter 2024 november 3-án bejelentette¹⁰, hogy nagy fejlesztések történtek, az állam pedig tovább segíti a mezőgazdasági termelést és feldolgozóipart (Hír Tv, Híradó, 2024-11-04, 6:50), az agrárexport 6,4%-al nőtt 2024 első felében:

„Az elmúlt 3 évben négyszázmilliárd forintot költöttünk állattartó telepek fejlesztésére, több mint százmilliárd forintot kertészeti üzemek modernizálására, csaknem kettőszázharminc milliárd forintot élelmiszeripari kapacitások bővítésére és száznál több milliárd forintot a mezőgazdaság precíziós gazdálkodásra való átállítására. Nélkülözhetetlen, hogy a legkisebb gazdák is léphessenek egyet előre. Az ő támogatásukat szolgálta a kisüzemek fejlesztése pályázat. Ennek révén az érintettek több mint 55 milliárd forintban részesültek.”¹¹

Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy a magyar kereskedelmi lánc átgondolt kiépítése nélkül az extraprofitot lenyelő külföldi áruházláncok felemészítik a magyar állam befektetéseinek hasznát, és ebből mit sem tapasztal az átlagos magyar fogyasztó. A korábban leírtak szerint tehát nem maradhat ki a megfelelő minőséget megfelelő áron kínáló magyar termékek áruházláncának létrehozása sem (esetleg lehetne hasonló, de átgondoltabb módon, mint a dohányboltok hálózatának kiépítésekor).

A „magyar” itt azt jelenti, hogy teljes mértékben Magyarországon termelt/tenyésztett és feldolgozott áruk boltja (nem megengedve a százalékos arányokat a trükközések érdekében). Ezeknek nem a nyereszkezdéssel kell törődniük, de a bérek kifizetése után legalább minimális nyereségűeknek kell lenniük (figyelve a nem pazarló, de humánus személyzet-igényre és a megfelelő minőségre), a kormánnyal közösen a polgárok tudatosításával kell foglalkozniuk és a hosszútávú stabilitással, mely stratégia idővel megteremti a fenntartható önellátás megalapozását, és azon túl a gazdák létbiztonságát (ezzel többek között elősegítve a kistelepülések fejlődését), a feldolgozóipar profitábilis működését és a teljes polgárság élelmiszerellátás-biztonságát jó minőségben és jó áron.

Források:

- Müller Andor (2023/6): „Gazdasági érdekérvényesítés az EU-n keresztül: birodalmi törekvések a tagállamok kárára, avagy vélemények és értékelés egy konkrét ügyből kibontva (az úgynevezett „gabonaválság” 2023. szeptember közepétől)” In: *Identitásmenedzsment II. - Ideológiák hálójában* MGTM, 12. kötet: <https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2023-4/> https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2023-4/06_Muller.pdf (Letöltés: 2024-11-12)
- <https://www.youtube.com/watch?v=NTXXoB6QEsY> (Letöltés: 2024-07-25)
- ¹<https://szechenyipalyazat.hu/elelmiszeripari-palyazat-elip/> (Letöltés: 2024-08-05)
- https://www.goodwillconsulting.hu/2024/02/12/feldolgozoipari-uzemek-fejlesztese/?gad_source=1&gclid=Cj0KCQjw8MG1BhCoARIsAHxSiQnIXfFbLVL5LMjeSNhVYT-IfP2A7Ob6PgsZ2_G6sLG1EOSpeEolxsOQaAhM_EALw_wcB (Letöltés: 2024-08-05)

¹⁰ <https://www.facebook.com/nagyistvan.movar/videos/408597522320391> (Letöltés: 2024-11-04)

¹¹ <https://www.facebook.com/nagyistvan.movar/videos/408597522320391> (Letöltés: 2024-11-04)

- <https://archive.palyazat.gov.hu/vp3-421-422-2-21-lelmeszeripari-zemek-komplex-fejlesztse-1> (Letöltés: 2024-08-05)
- <https://palyaz.hu/elelmeszeripari-uzemek-fejlesztese/> (Letöltés: 2024-08-05)
- <https://www.youtube.com/watch?v=NTXXoB6QEsY> (Letöltés: 2024-07-25)
- <https://www.youtube.com/watch?v=NTXXoB6QEsY> (Letöltés: 2024-07-25)
- <https://hu.wikipedia.org/wiki/lzocukor> (Letöltés: 2024-07-25)
- <https://www.youtube.com/watch?v=NTXXoB6QEsY> (Letöltés: 2024-07-25)
- <https://www.facebook.com/nagyistvan.movar/videos/408597522320391> (Letöltés: 2024-11-04)